

DE ZENNE

De veerkracht van een rivier

De Zennevallei, één van de vele pareltjes uit het Mechelse natuurschoon, is de omgeving waar mijn jeugdjaren zich afspeelden.

Ik herinner me de Zenne als een smerige, dode rivier. In de volksmond werd ze 'de riool van Brussel' genoemd. Het water en de oevers waren bedekt met een zwarte smurrie die je niet van je huid kreeg. En wanneer de stank van de Zenne niet te harden was, dan wist je met wiskundige zekerheid dat het de volgende dag mooi weer zou zijn.

De voorbije decennia heeft onze Zenne een trage maar indrukwekkende transformatie ondergaan, met dank aan de stroomopwaarts gelegen waterzuivering.

De rivier heeft haar charme en puurheid terug opgeëist. Ze is opnieuw een plek waar vissen, watervogels en -planten thuis zijn. De vieze oevers van weleer zijn nu bedekt met een groen tapijt.

Al fietsend volg ik de kronkelende rivier tussen Hombeek en Leest. Het landschap is hier weids, een afwisseling van velden, bomenrijen, beemden en veldweggetjes. Een goede observator kan met wat geluk een haas, een blauwe reiger, een buizerd of een kiekendief spotten.

Maar vandaag wil ik mijn aandacht richten op de wilde berrimplanten, in al hun verscheidenheid. We lopen of fietsen daar meestal zomaar aan voorbij, maar ze onthullen zoveel schoonheid. Kleine, bescheiden bloemetjes pronken in alle vormen en kleuren, het zijn net miniatuurkunstwerkjes. Er is een heel spectrum aan grassoorten te vinden en boven alles uit reikt de trotse margriet naar de hemel.

Met 'ObsIdentify', de handige app van Natuurpunt, zoek ik informatie over de plantjes. Hun Nederlandse benamingen spreken evenveel tot de verbeelding als hun bonte pracht: ereprijs, glad walstro, gevlekte rupsklaver, herderstasje, glanshaver.

Een voorbijrijdende fietser stopt en vraagt me vriendelijk of ik misschien pech heb. Neen, ik ben wilde planten aan het detecteren.

Er ontspint zich een gesprek waaruit blijkt dat we beiden gewezen Leestenaars zijn. We halen samen herinneringen op aan de tijd toen iedereen nog iedereen in het dorp kende, toen de kleine dorpswinkeltjes nog floreerden en het woord 'verkaveling' nog niet bestond.

Wanneer de fietser zijn weg vervolgt, realiseer ik me dat ons nostalgisch intermezzo op de één of andere manier perfect aansluit bij alle bloei en vernieuwing rondom ons. Het leven stroomt voortdurend, net zoals de Zenne.

Ik zet mijn weg verder, dankbaar voor de onverwachte ontmoeting, dankbaar voor de veerkracht van de Zenne en blij omdat ik mezelf dit fietstochtje cadeau heb gedaan.

Mieke